

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۴/۰۸/۱۳

ع و حیدری

حکومت های ضعیف و مشکل مواد مخدر در افغانستان

کشت تریاک و چرس از چندین قرن در افغانستان موجود بوده اما زمانی که حکومت های ضعیف در افغانستان رویکار آمده مشکل مواد مخدر ازدیاد یافته . به نظر Nigel Allen مشکل مواد مخدر بعد از تولید morphine و heroin از دهه ۶۰ بعد افزایش یافته.

در افغانستان قرار راپور های ملل متحد در سال های ۱۹۶۰/۱۹۷۹/۱۹۹۰ و سال های از بعد ۲۰۰۳ افزایش تولید مواد مخدر همراه بوده با ضعف حکومت ها ؛ فساد ؛ نبود امنیت؛ رکود اقتصادی و جزایر قدرت.

قرار نیورک تایمز در دهه دیموکراسی حلقهات نزدیک به دربار (اعضای فامیل سلطنتی و مشاورین دربار) در قاچاق مواد مخدر دخیل بودن. اتهامات وجود دارد که حتی خود شاه به عمل چرس مبتلا بود (مصاحبه ن ک با جناب محترم شنسب). اتهامات مشابه بالای حامد کرزی فامیل وی و مشاورین وی هم موجود است.

در راپور تایمز از تجار قندهاری در قاچاق چرس ذکر شده . جای تعجب نیست که بعضی ها از پول مواد مخدر زیر نام تجارت سرمایه انگفتی جمع نموده بودند در حالیکه مردم از فقر در هلاکت بودن این تاجران مواد مخدر دربار در قندهار و مزار باغ های وحش داشتند .

توجه شود به ترجمه مطلب نیورک تایمز. نسبت نبود وقت در ترجمه مضمون نیورک تایمز از هوش مصنوعی یا AI استفاده شده شاید بعضی جملات درست افاده نشده باشد. برای اصلاح به متن انگلیسی مراجعه شود.

ع و

هنری کام نوامبر ۱۸ ۱۹۷۲ نیورک تایمز

وقتی صادرات مواد مخدر افزایش میکند افغان ها بطرف دیگر نگاه میکنند

کابل، افغانستان، ۱۳ نوامبر—** جریان های مداوم ایپیم (تریاک) و حشیش (چرس) بدون مراقبت و سرحدات نفوذپذیر این پادشاهی محصور در خشکی و از طریق دو میدان هوایی آن عبور می کنند، البته به کمک دولت و بسیاری از مقامها و کارمندان آن که عمدتاً اکثر ان بی تفاوت هستند.

بیشتر ایپیم—حدود ۱۰۰ تن در سال—از سرحد کوهستانی سخت عبور می کند و به ایران می رود، که توسط کاروان های شتر یا الاغ که توسط قبایل بادیه نشین مسلح به خوبی محافظت و حمل می شود. شواهدی مبنی بر رسیدن مقادیر قابل توجهی از ایپیم افغان به اروپا یا آمریکا به دست نیامده است.

با این حال، منابع معتبر آمریکایی تخمین می زنند که مقدار حشیش افغان—که بهترین و فراوان ترین است—به میزان یک تا دو تن در ماه به اروپا غربی، ایالات متحده و کانادا می رسد، که یک سوم آن به ایالات متحده می رود.

د پانو شمیره: له 1 تر 4

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینگه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنی دلیکنیزی بڼی پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکی په خیر و لولی

مقامات آمریکایی نگران اند که افزایش هوش دلان حشیش، همراه با احتمال اینکه ممنوعیت ترکیه بر کشت خشخاش موجب کمبود هروئین برای بازار پر سود معتادان آمریکایی شود، دلان حشیش را ترغیب می کند تا اپیم افغان را به ایالات متحده منتقل کنند.

با مداخله در تجارت حشیش اکنون، ما کمک خواهیم کرد تا مسیر اپیم به ایالات متحده بسته شود»، به گفته سفیر آمریکایی، رابرت جی. نوئمان، در یک مصاحبه.

ایالات متحده تنها همکاری محدودی از دولت افغان دریافت می کند. اگرچه آقای نوئمان تغییر نگرش از بی توجهی به مسئله مواد مخدر به نگرانی بیشتر را ستایش کرد، به نظر می رسد که افغانستان هیچ تلاش قابل توجهی برای محدود کردن جریان اپیم و حشیش انجام نداده است.

منابع معتبر رسمی، آمریکایی ها و همچنین کارشناسان از کشورهای دیگر، متقاعداند که افغان ها در موقعیت های قدرت، از جمله خانواده پادشاه محمد ظاهر شاه و اعضای دربار او، در تجارت مواد مخدر مشغول هستند و یا آن را تحمل و محافظت می کنند، به دلیل منافع مالی یا سیاسی.

«در کشوری که برای خرج کردن ۵ دلار از پول دولت نیاز به تأیید وزیر کابینه است»، یکی از کارشناسان گفت، «غیرقابل تصور است که چنین تجارت بزرگی برای سال ها ادامه یابد بدون اینکه در بالاترین سطح تحمل شود.»

تعداد کمی از توقیف ها به طور مستقل توسط مقامات افغان انجام می شود، منابع تأکید کردند، مگر اینکه علیه اپراتورهایی باشد که برای اجتناب از پرداخت رشوه های معمول به برخی مقام ها، از مسیرهای تجاری معمولی عبور کرده اند. پس از چنین توقیف ها، دلان سریعاً پرداخت های خود را از سر می گیرند.

نامیدی مأموران آمریکایی:

دو مأمور اداره مبارزه با مواد مخدر و داروهای خطرناک ایالات متحده که به سفارتخانه منصوب شده اند، بسیاری از تحقیقات را آغاز کرده و اطلاعات زیادی را ارائه می دهند—هرچند نشانه هایی وجود دارد که تمام اطلاعات با مقامات افغان به اشتراک گذاشته نمی شود به دلیل ترس از اینکه ممکن است دلان را مطلع کند—اما تلاش های آن ها برای به عدالت کشاندن مجرمان معمولاً ناکام می ماند.

به عنوان مثال، تابستان گذشته، یک مأمور آمریکایی یک حمله توسط پلیس کابل به یک خانه لوکس که آمریکایی ها در آن یک تقطیر برای حشیش مایع و بسیار غلیظ راه اندازی کرده بودند، ترتیب داد. بیست و پنج گالن، که شاید حدود ۶ میلیون دلار ارزش داشته باشد، توقیف شد.

دو نفر از آمریکایی ها دستگیر شدند؛ سه یا چهار نفر دیگر که شناخته شده بودند و درگیر بودند، آنجا نبودند و فرار کردند. دو نفر، که نام های خود را جیکوب بلک و ساؤل والترز معرفی کردند، توسط مقامات افغان زندانی شدند. به زودی پس از آن، آن ها با پرداخت رشوه ۳۰۰۰ دلاری به یک مقام، فرار کردند.

سازمان آن ها، بخشی از برادری ابدی دکتر تیموتی لاری، به آن ها پاسپورت های جدیدی داد که به اندازه پاسپورت قبلی که هنگام دستگیری داشتند، جعلی بود، و آن ها به هواپیما رفتند.

منابع گفتند که حشیش برای تقطیرخانه از سوی یک سیاستمدار برجسته تأمین شده بود که مدت ها در تجارت مواد مخدر به ایران مشغول بوده است.

رشد دراماتیک:

منبع دیگر تأمین برای برادری توسط مأموران آمریکایی به نام حیات الله توخی، یک افغان، شناسایی شده است. به گفته مأموران، ثروت زیاد آقای توخی از فروش جزئی در زادگاهش در قندهار نشان دهنده رشد دراماتیک تجارت حشیش است.

چند سال پیش آقای توخی به خرید هوتلی برای جوانان مسافر در قندهار ارتقا یافت. به زودی پس از آن، به گفته مأموران آمریکایی، او گاراژی در کنار آن نصب کرد که امکان ورود ون‌های فولکس‌واگن، وسیله نقلیه محبوب دلالان غربی، به گاراژ را فراهم می‌کرد. در یکی از عملیات‌ها، «تله‌ها» —فضاهای پنهانی— نصب و با حشیش پر شد.

همکاران آمریکایی آقای توخی شناخته شده‌اند که او را به ایالات متحده دعوت کرده و با او به طور مجلل پذیرایی کرده‌اند، از جمله یک بازدید از دیزنی‌لند.

حدود ۲۰ تا ۳۰ گرداننده بزرگ حشیش توسط کارشناسان اینجا شناسایی شده‌اند. آن‌ها راه زیادی را از هیپی‌های مسافر جهان که حدود یک دهه پیش حشیش افغان را کشف کردند، پیموده‌اند، هرچند برخی از آن‌ها به این شکل شروع کرده‌اند.

«افراد گاهی چنین وانمود می‌کنند که از مادی‌گرایی غربی روی برمی‌گردانند»، سفیر نوئمان گفت. «نگرانی آن‌ها چیزی است که من با بدبینی مناسب به آن نگاه می‌کنم.»

و سپس پرداخت:

ایرطورها—آمریکایی، آلمانی غربی، کانادایی، بریتانیایی و ایتالیایی—معمولاً یکی از همکاران خود را اینجا مستقر می‌کنند تا خرید، پرداخت رشوه به مقام‌ها و ترتیب‌های حمل را مدیریت کنند. یک عضو دیگر زمانی که همه چیز آماده است، به هتل بین‌المللی مدرن می‌رود و پرداخت را انجام می‌دهد.

میدان هوایی کابل و، به میزان کمتری، میدان هوایی قندهار بزرگترین نشته‌ها هستند که از طریق آن‌ها حشیش جریان می‌یابد. مقامات ارشد میدان هوایی و گمرک در قاچاق دخیل شده‌اند اما در موقعیت‌های خود باقی مانده‌اند.

حشیش، معمولاً به عنوان دارو یا عتیقه ذکر می‌شود، به مقاصد اروپایی پرواز می‌کند. یک روش محبوب این است که یکی از اعضای باند را در یک مرکز ترانزیت مانند فرانکفورت، بندر تماس برای آریانا، خط هوایی افغان، مستقر کند. او ترتیب ارسال فوری به مقصد آمریکایی بدون ترخیص از گمرک آلمان غربی را می‌دهد، بنابراین حشیش با بارنامه آلمانی به ایالات متحده می‌رسد، که کمتر مشکوک به نظر می‌رسد تا بارهایی که به طور علنی از افغانستان سرچشمه گرفته‌اند.

کارمندان خطوط هوایی تماس‌های محبوبی برای قاچاقچیان هستند و تعداد زیادی از کارگردهندگان حشیش سابقاً کارمندان خطوط هوایی هستند. اخیراً یک مهماندار آریانا که به دلیل مظنون بودن به قاچاق برکنار شده بود، در اینجا جان خود را از دست داد وقتی که مرسدس‌بنز جدید و گران‌قیمت خود را به یک لاری کوبید.

بر خلاف قاچاقچیان اپیم، که معمولاً با تصویر محبوب گانگستر مطابقت دارند، قاچاقچیان حشیش به نظر می‌رسد نسل جدیدی هستند—جوان‌تر، تحصیل‌کرده‌تر و از طبقه متوسط.

برخی به طور مستقل:

علاوه بر حمل و نقل‌های کلان از طریق هوا یا زمین مقادیر قابل توجهی از حشیش افغان توسط افرادی که به طور مستقل عمل می‌کنند یا به عنوان حامل هستند، خارج می‌شود. داروی قهوه‌ای تیره و نرم به لایه‌های لباس دوخته شده یا به شکل کفی‌های داخلی و درون اشیاء عتیقه توخالی یا کف‌های جعلی چمدان‌ها شکل داده می‌شود.

از زمان توسعه حشیش مایع، که برای عمده‌فروشان آمریکایی هر اونس آن حدود ۳۰۰ دلار ارزش دارد، حامل‌ها شروع به بلعیدن مخازن لاستیکی پر از ماده کرده‌اند تا پس از سفرهای بدون توقف به ایالات متحده بازیابی شوند.

پاداش‌های قاچاق بسیار زیاد است. یک محموله ۱۰۰ پوندی، شامل قیمت خرید، رشوه‌ها و هزینه‌های حامل، به طور متوسط ۱۰،۰۰۰ دلار هزینه دارد: ارزش عمده‌فروشی آن در نیویورک یا مونترال حدود ۹۰،۰۰۰ دلار است.

منابع دیپلماتیک و همچنین ناظر نادر بی‌طرف افغان، معتقدند که همه اشکال قاچاق و فساد به شدت در روش زندگی این کشور، یکی از عقب‌مانده‌ترین کشورهای جهان، ریشه دوانیده است که تغییر زیادی نخواهد کرد مگر اینکه افغان‌ها به سطح بالاتری از توسعه دست یابند. تعداد کمی بر این باورند که این امر نزدیک است.

دهاقین که خشخاش کشت می‌کنند—بسیاری از آن‌ها به حشیش که بازدهی بیشتری در هر هکتار دارد، روی آورده‌اند—محصول نقدی دیگری ندارند که بتوانند به بازار ببرند در کشوری که تقریباً هیچ سرک به جز بزرگراه‌های اصلی ساخته شده توسط ایالات متحده یا اتحاد جماهیر شوروی ندارد.

اجرای قانون به پلیس سپرده شده است که افسران آن عموماً به دلیل ارتباطات خانوادگی که باید از آن‌ها محافظت کنند، شغل خود را مدیون هستند و پلیس‌های عادی از ۱۰ درصد پایین‌تر از عساکر نظامی هستند.

سواد پلیس تخمین زده شده است که ۲ درصد است و حقوق یک پلیس عادی ۸۰ سنت در ماه است. هیچ پیستول، مدال یا کارت شناسایی صادر نمی‌شود تا مبادا فروخته شوند.

اگرچه آلمان غربی برای ۱۲ سال یک مأموریت مشاوره پلیس در اینجا حفظ کرده و ۱۴۰ افسر را در آکادمی‌های آلمان آموزش داده است، منابع مهم بدون شوخی می‌گویند، که این مأموریت عمدتاً در ایجاد سازمان‌های جنایتکار بسیار سازمان‌یافته در افغانستان موفق بوده است.

مقامات افغان مظنون به حمل مقادیر قابل توجهی از حشیش در سفرهای رسمی خود به خارج هستند. یک عضو برجسته کمیته المپیک ملی شناخته شده است که تقریباً ۱۰۰ پوند حشیش را در کیسه‌های تجهیزات تیم کشتی‌گیری که تابستان گذشته به مونیخ رفت، پنهان کرده بود.

پادشاه محمد ظاهر شاه به دلیل ضعف قدرتش در کشوری که حس ملی بودن توسعه نکرده و بقای او به موفقیتش در تعادل دادن به قبایل مستقل و خاندانی بستگی دارد، قادر به عمل علیه فساد گسترده‌ای که او را احاطه کرده است، به نظر نمی‌رسد.

<https://www.nytimes.com/1972/11/18/archives/afghans-look-other-way-as-drug-outflow-expands-afghans-are-looking.html>